2.8. INALIENABILITATEA PRIN CONSTITUŢIE A BUNURILOR DIN DOMENIUL PUBLIC: NECESITATE DE SECURITATE ŞI ASIGURARE A PARCURSULUI EUROPEAN

2.8. INALIENABILITY BY CONSTITUTION OF GOODS IN THE PUBLIC FIELD: NEED FOR SECURITY AND INSURANCE OF THE EUROPEAN PARKS

Summary

In short, the public administration represents the totality of the resources or instruments that it has and through which it carries out its mission, by means of understanding, the human, financial and, not least, the patrimonial ones. The problem of the patrimony of the public administration, especially of the goods of the public domain, the most important component of its patrimony, has been and is still treated as a marginal issue both by the legislator and by the administration itself.

Administrația publică reprezintă totalitatea resurselor sau instrumentelor pe care le are și prin intermediul cărora își realizează misiunea. Resursele pot fi: umane, financiare, patrimoniale.

Problematica patrimoniului administrației publice, în special a bunurilor domeniului public, componenta cea mai importantă a patrimoniului acesteia, a fost și este tratată în continuare ca o chestiune marginală atât de către legiuitor, cât și de către administrație însăși. Din acest motiv, este lesne de înțeles că nici particularii, cei care de fapt intră de multe ori în relații contractuale cu statul și primesc dreptul de a utiliza bunuri ale acestuia, nu demonstrează un apetit deosebit în a trata bunurile publice cu respectul și responsabilitatea cuvenite. În majoritatea statelor cu o solidă cultură administrativă, dar și civică, domeniul public este considerat ca o avuție comună a colectivității, iar abuzurile în exploatarea acestuia sunt drastic sancționate prin proceduri administrative sau penale.

Constatări de ordin general

A spune că bunurile proprietate publică, parte componentă a patrimoniului administrației publice, sunt inalienabile, adică nu pot fi înstrăinate, așa cum găsim reglementat în legislația organică a Republicii Moldova, reprezintă, fără îndoială, o viziune simplistă și insuficientă. **Simplistă**, pentru că inalienabilitatea creează efecte nebănuite, altele decât o înstrăinare evidentă; **insuficientă**, pentru că termenul de înstrăinare, nefiind definit de lege, nu este în stare să răspundă nici măcar la întrebări mai simple, de tipul *poate fi*

7114_ASM_Dezvoltarea cadrului juridic_Partea 2++.indd 140 13.01.2020 11:11:02

proprietatea publică dezmembrată, pentru că inalienabilitatea este reglementată doar prin **lege organică,** sau, reprezentând o simplă opțiune a forului legislativ și nu este ridicată la rang constituțional, așa cum avem exemplul României.[1] Nu în treacăt fie spus, ne asumăm crezul că legiuitorul organic din Republica Moldova continuă să trateze cu parcimonie normele juridice cu referire la proprietatea publică.

Proprietatea este publică și privată, iar proprietatea publică aparține statului și unităților administrativ-teritoriale, ne spune Legea Fundamentală.[2] Altfel spus, atât statul, cât și dezmembrămintele sale teritoriale sunt titulare ale unui patrimoniu, în componența căruia intră bunuri publice și bunuri private, or, exprimându-ne în spiritul legii, persoanele juridice de drept public sunt titulare atât asupra dreptului de proprietate publică, cât și asupra dreptului de proprietate privată. Deosebirea esențială dintre dreptul de proprietate publică și dreptul de proprietate privată constă în regimul juridic diferit pe care îl au cele două forme ale dreptului de proprietate.

Prin *regim juridic* subînțelegem totalitatea regulilor aplicabile unor categorii de bunuri în raport cu alte categorii de bunuri. Este o definiție simplistă, dar care scoate în evidență specificul bunurilor asupra cărora entitățile publice dețin prerogativa de proprietar. Or, așa cum s-a reflectat și în doctrina de specialitate, opinia lui André de Laubadère[3] ni se pare de referință, regimul domenialității reprezintă **ansamblul de reguli speciale, derogatorii de la dreptul comun, aplicabile domeniului public**. Astfel, *regimul juridic diferit* al proprietății publice se caracterizează prin totalitatea celor trei trăsături specifice acesteia, sau, cum găsim reflectat în doctrina de specialitate, prin tripticul proprietății publice, și anume, bunurile proprietate publică sunt **inalienabile**, **imprescriptibile** și **insesizabile**.

Așa cum s-a scris în doctrina franceză, principiul inalienabilității reprezintă „inima", esența regimului juridic special de care se bucură domeniul public. Actualul regim juridic al domeniului public a „împrumutat" principiul inalienabilității de la regimul care guverna odinioară, așa-numitul „domeniu al Coroanei",[4] chiar dacă nu se poate pune semnul egalității între cele două domenii în discuție.

---

[1] Constituția României, art.136, alin. (4).

[2] Constituția Republicii Moldova, art.127, alin. (3).

[3] Laubadère A. et. al. *Manuel de droit administratif*. Paris, 1988, p. 336.

[4] Pentru detalii a se vedea: Ciobanu Al.-S. *Inalienabilitatea* și *imprescriptibilitatea domeniului public* în *dreptul român* și în *dreptul francez*. București: Universul Juridic, 2012, p. 109 și următoarele.

7114_ASM_Dezvoltarea cadrului juridic_Partea 2++.indd 141 13.01.2020 11:11:02

La întrebarea: De ce inalienabilitatea bunurilor publice reprezintă un element central al regimului domenial, doctrina răspunde prin argumente ce țin de „afectarea" specială a unor asemenea bunuri, mobile sau imobile, în vederea atingerii unor *obiective de utilitate publică*. Aceste bunuri sunt destinate să servească la împlinirea unor necesități colective, publice, fapt pentru care le sunt incidente norme speciale, de drept public, în tot ceea ce presupune modul lor de „gestionare".[5]

Reglementări-cadru în materie. Principalele texte care prevăd inalienabilitatea domeniului public au fost plasate doar în legislația organică, respectiv în Legea nr.29/2018,[6] Legea nr.436/2006,[7] Cod nr.1107/2002,[8] Legea nr.280/2011,[9] Cod nr.3/2009,[10] Legea nr.262/2017.[11]

Ce reprezintă inalienabilitatea? Prin caracterul ***inalienabil*** al dreptului de proprietate publică se înțelege că bunurile care fac obiectul său sunt scoase din circuitul civil, deci nu pot fi înstrăinate în mod voluntar prin acte juridice, și nu pot forma obiectul exproprierii. De asemenea, bunurile proprietate publică nu pot garanta obligații, nefiind obiect al gajului sau ipotecii. Încheierea de acte juridice cu încălcarea principiului inalienabilității atrage **nulitatea absolută** a acestora. Sintetic, ***inalienabilitatea*** poate fi prezentată drept imposibilitatea de înstrăinare a bunurilor prin mijloace specifice dreptului civil, prin acte juridice între vii, translative de proprietate.[12]

Altfel spus, inalienabilitatea reprezintă interdicția de înstrăinare a bunurilor proprietate publică care aparțin statului și/sau unităților administrativ-teritoriale, în calitatea lor de **subiecți unici** ai dreptului de proprietate publică, prin orice mijloace de înstrăinare reglementate de Codul civil al Republicii Moldova.[13] Cu valoare de principiu, mai precizăm că inalienabilitatea bunurilor

---

[5] Ibidem.

[6] Legea privind delimitarea proprietății publice. În: Monitorul Oficial nr. 142-148 din 04.05.2018, art.5 alin.(1)

[7] Legea privind administrația publică locală. În: Monitorul Oficial nr. 32-35 din 09.03.2007, cu completările și modificările ulterioare, art.75 alin.(3).

[8] Codul Civil al Republicii Moldova. În: Monitorul Oficial nr. 82-86 din 22.06.2002, republicat în Monitorul Oficial nr. 66-75 din 01.03.2019, art. 471 alin.(4).

[9] Legea privind protejarea patrimoniului cultural național mobil. În: Monitorul Oficial nr. 82-84 din 27.04.2011, art.18, alin.(1).

[10] Codul subsolului. În: Monitorul Oficial nr. 75-77 din 17.04.2009, cu modificările și completările ulterioare, art.6 alin.(1).

[11] Legea cu privire la muzee. În: Monitorul Oficial nr. 7-17 din 12.01.2018, art.10 alin.(2).

[12] Constituția României. Comentarii pe articole / Coordonatori I. Moraru, E.S. Tănăsescu, București. Editura C.H. Beck, 2008, p. 1306.

[13] Codul Civil al Republicii Moldova. În: Monitorul Oficial nr. 82-86 din 22.06.2002, republicat în Monitorul Oficial nr. 66-75 din 01.03.2019.

7114_ASM_Dezvoltarea cadrului juridic_Partea 2++.indd 142 13.01.2020 11:11:03

proprietate publică impune nu doar interdicția înstrăinării lor, ci și imposibilitatea dobândirii acestora de către terți prin orice alt mod de dobândire reglementat de lege, actele juridice încheiate cu încălcarea acestui principiu fiind lovite de nulitate absolută.

Facem și precizarea că inalienabilitatea bunurilor proprietate publică operează numai *atâta timp cât bunul aparține domeniului public*. De îndată ce un bun proprietate publică, prin decizia autorității competente și în condițiile legii, este dezafectat din domeniul public și trecut în domeniul privat al statului sau al unității administrativ-teritoriale, el va urma regimul juridic al bunurilor din aceste domeniu, astfel că va putea fi înstrăinat, în condițiile legii, sau se va reconstitui dreptul de proprietate privată asupra unui asemenea bun, în condițiile legilor speciale adoptate în materie.[14]

Structura art.127 din Constituția Republicii Moldova. Din denumirea art.127 („Proprietatea") – termen cu conotație economică, spre deosebire de sintagma juridică **drept de proprietate** -, precum și din situarea textului în Titlul IV „Economia națională și finanțele publice", transpare intenția legiuitorului de a conferi acestui articol valoarea de sediu general, cu accent pe dimensiunea economică a proprietății, în comparație cu art.46 din Constituție („Dreptul de proprietate privată și protecția acestuia"), care îndeplinește rolul de sediu special al reglementării proprietății private. Mai menționăm și art.9 din Constituție („Principiile fundamentale privind proprietatea"), care în coroborare cu conținutul art.127 ne permit să distingem dispoziții cu valoare de principiu referitoare la: tipologia dreptului de proprietate; subiectele dreptului de proprietate publică; obiectul dreptului de proprietate publică; protecția dreptului de proprietate publică; protecția dreptului de proprietate privată.

Sub aspectul tehnicii legislative, este evidentă inadvertența[15] dintre denumirea marginală a art.127 și conținutul său; astfel, în timp ce termenul ales pentru titlul articolului sugerează o viziune generală și, totodată, economică asupra proprietății, în conținutul său se regăsesc reguli constituționale guvernând deopotrivă regimul dreptului de proprietate privată și publică. Probabil, legiuitorul a urmărit să rămână fidel unei reglementări sistematizate a materiei proprietății, în sensul că art.9 referitor la principiile fundamentale privind proprietatea să facă parte din Titlul I „Principii generale", art.46 referitor la dreptul de proprietate privată și protecția acestuia să facă parte din Titlul II „Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale", iar art.127,

[14] În acest sens, a se vedea și Legea nr.1225/1992, republicată în 02.12.1999. În: Monitorul Oficial nr. 133-134/1999.

[15] Constituția României. Comentarii pe articole, p. 1293.

7114_ASM_Dezvoltarea cadrului juridic_Partea 2++.indd 143 13.01.2020 11:11:03

privind proprietatea în general să facă parte din Titlul IV „Economia națională și finanțele publice".

Ne-am dori ca la o ulterioară revizuire a Constituției, legiuitorul constituant să revadă aceste trei articole, astfel încât conținutul art.9 să fie absorbit de art.127, în partea ce ține de tipologia dreptului de proprietate, și totodată, art.127 să fie completat, așa cum sugerează și titlul acestui studiu, cu o normă de rang constituțional privind inalienabilitatea bunurilor proprietate publică.

Privire specială asupra prevederilor art.127 din Constituția Republicii Moldova.

Statul ocrotește proprietatea și garantează realizarea dreptului de proprietate în formele solicitate de titular, dacă acestea nu vin în contradicție cu interesele societății. Ocrotirea și garantarea dreptului de proprietate publică au la bază dispozițiile art. 9 și 127 din Constituția Republicii Moldova, dispoziții constituționale reflectate în reglementările cuprinse în legile adoptate în materie de proprietate publică precum și în deciziile Curții Constituționale de verificare a constituționalității legilor.

Așadar, regimul constituțional al ***ocrotirii și garantării proprietății*** presupune, pe de o parte, o atitudine generală de ocrotire din partea statului față de orice formă de proprietate, deci și față de proprietatea publică, indiferent de titular, iar pe de altă parte, o garantare a dreptului de proprietate, ale cărei conținut și limite se stabilesc prin lege.[16]

Întrucât menirea unei legi organice constă în a detalia prevederile și principiile constituționale, în materie de proprietate publică de-a lungul anilor de independență au fost adoptate un șir de acte normative care au ca obiect de reglementare proprietatea publică a colectivităților locale. Legea nr.523/1999[17] conține un capitol dedicat garanțiilor și apărării proprietății publice a unităților administrativ-teritoriale. Astfel, conform art. 10, în Republica Moldova dreptul de proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale este recunoscut și ***apărat*** de lege. Totodată, statul ***garantează*** condiții juridice pentru exercitarea dreptului de proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale egale condițiilor juridice de exercitare a dreptului la orice altă formă de proprietate. Nimeni nu are dreptul să retragă în mod forțat patrimoniul proprietarului public, cu excepția cazurilor prevăzute de legislația în vigoare, precum și să ceară comasarea bunurilor acestuia cu bunurile altui proprietar.

[16] Vedinaș V., Ciobanu Al. S. Reguli de protecție domenială aplicabile unor bunuri proprietate privată. București: Editura Lumina Lex, 2001, p. 69.

[17] Legea cu privire la proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale. În: Monitorul Oficial nr.124-125 din 11.11.1999.

7114_ASM_Dezvoltarea cadrului juridic_Partea 2++.indd 144 13.01.2020 11:11:03

Proprietatea publică este ***ocrotită*** prin conferirea prin norme de drept public a unui regim juridic de excepție, caracterizat prin inalienabilitate, imprescriptibilitate și insesizabilitate, rezultat al scoaterii acestor bunuri în afara circuitului comun. Încălcarea acestui regim juridic specific, constituit prin norme juridice imperative, deschide calea acțiunii în constatarea nulității absolute a actelor respective.[18] În acest sens, art.11 alin.2 al Legii nr. 523/1999, cât și art.5 alin.7 al Legii nr.29/2018[19], statuează: actele juridice, civile și administrative, încheiate cu încălcarea prevederilor stipulate la articolele respective, *sunt lovite de nulitate absolută*. Sunt, astfel, lovite de nulitate absolută acele acte juridice prin care s-ar înstrăina bunuri proprietate publică sau s-ar constitui garanții reale asupra acestora, actele de urmărire silită a unor asemenea bunuri, precum cele de constituire a unor servituți convenționale, dacă acestea sunt incompatibile cu uzul sau interesul public căruia sunt destinate bunurile respective.

La fel, constituie o *garanție de apărare a proprietății publice* și înregistrarea de stat a acesteia, la oficiile cadastrale teritoriale. În acest sens, conform art. 1 al Legii nr.1543/1998[20], domeniul de aplicare al acesteia își manifestă efectele asupra modului de creare și de ținere a cadastrului bunurilor imobile, prin care se asigură recunoașterea publică a dreptului de proprietate și a altor drepturi patrimoniale asupra bunurilor imobile, ***ocrotirea*** de către stat a acestor drepturi, susținerea sistemului de impozitare și a pieței imobiliare. Or, înregistrarea de stat a dreptului de proprietate (deci și al proprietății publice) se face în scopul: a) asigurării controlului de stat asupra contractelor și altor acte juridice cu terenurile, transmiterii drepturilor de la o persoană la alta în procesul circuitului juridic al terenurilor; b) constituirii unui ***cadru juridic adecvat de apărare*** a drepturilor persoanelor fizice și juridice asupra terenurilor; c) asigurarea transparenței informației despre terenuri și drepturile asupra lor, precum și liberul acces al persoanelor fizice și juridice la datele cadastrului bunurilor imobile despre toate drepturile înregistrate asupra terenurilor și altor bunuri imobile.

Proprietatea publică aparține statului și unităților administrativ-teritoriale. În calitate de subiecți ai dreptului public, statul și unitățile administrativ-teritoriale, în scopul realizării funcțiilor sale de bază – *de protecție, legislativă, economică,* sunt deținători ai unor împuterniciri și competențe deosebite, superioare celorlalte subiecte ale raporturilor de drept. Iar în calitate de subiecte

[18] Bălan E. Dreptul administrativ al bunurilor, București: Editura C.H. Beck, 2007, p.125.

[19] Legea privind delimitarea proprietății publice. În: Monitorul Oficial nr. 142-148 din 04.05.2018.

[20] Legea cadastrului bunurilor imobile. În: Monitorul Oficial nr. 44-46 din 21.05.1998, cu modificările și completările ulterioare.

7114_ASM_Dezvoltarea cadrului juridic_Partea 2++.indd 145 13.01.2020 11:11:04

de drept privat ele participă pe picior de egalitate la raporturi juridice cu alți subiecți de drept, fără a se distinge printr-o poziție și competență privilegiată.[21]

Pentru a participa în raporturile juridice cu caracter patrimonial, ca și orice subiect de drept, statul și unitățile administrativ-teritoriale dispun de anumite bunuri. Inițial, vom spune că termenul "bun" în literatura de specialitate[22] are două accepțiuni: în sens restrâns, sunt bunuri numai lucrurile care pot fi obiecte de drepturi și obligații patrimoniale, iar în sens larg, bunuri se consideră de asemenea drepturile și acțiunile patrimoniale - obiecte nemateriale. De asemenea, în doctrină[23], noțiunea de bunuri, în sens larg, este folosită ca sinonim al noțiunii de activ al patrimoniului, ceea ce este justificat numai pentru cazurile când termenul "bun" vizează un anume patrimoniu ce aparține unui subiect concret. În alte cazuri, considerăm că termenii "activ" și "bun" nu sunt identici, deoarece există bunuri care nu aparțin nimănui (de exemplu: bunuri vacante sau fără stăpân) și nu pot fi incluse ca activ în vreun patrimoniu.

Astfel, ansamblul bunurilor - elementele active ale patrimoniului care aparțin statului sau unităților administrativ-teritoriale - pe parcursul evoluției doctrinei juridice au fost denumite domeniu, iar bunurile înseși - bunuri domeniale.[24]

Conform accepțiunii actuale, atât statul, cât și unitățile administrativ-teritoriale sunt persoane juridice de drept public care au o dublă calitate: participanți ai raporturilor de drept public și de drept privat. Însă, în vederea realizării atribuțiilor și pentru a participa la raporturile juridice amintite, ambii trebuie să dispună de un anumit patrimoniu.

Conform legislației Republicii Moldova, în proprietatea unităților administrativ-teritoriale pot fi următoarele categorii de bunuri: terenurile pe care sunt amplasate construcții de interes public local; clădirile în care își desfășoară activitatea consiliul local și primăria, precum și instituțiile publice de interes local – bibliotecile, muzeele, spitalele, policlinicile; piețele publice, rețelele stradale, parcurile publice; monumentele de interes public local; terenurile ocupate de păduri, lacuri, zone de protecție și zone sanitare de interes local; obiecte acvatice situate integral pe teritoriul unității administrativ-teritoriale, conform Codului Apelor (art.2/3); bunurile întreprinderilor și instituțiilor locale bugetare cu caracter social-cultural, de învățământ, de ocrotire a sănătății și de cultură (inclusiv informația tehnico-științifică, tehnologică și de altă natură).

[21] Bălan E. Domeniul administrativ. București: Editura Lumina Lex, 1998, p. 9-10.
[22] Dogaru I., Cercel S. Teoria generală a drepturilor reale. București: Editura ALL Beck, 2001, p. 35.
[23] Adam I. Drept civil. Drepturile reale. București: Editura ALL BECK, 2002, p. 27.
[24] Giurgiu L. Domeniul public. Repere juridice. Bucureşti: Editura Tehnica, 1997, p. 45-47.

7114_ASM_Dezvoltarea cadrului juridic_Partea 2++.indd 146 13.01.2020 11:11:04

Analizând conținutul material al domeniului - totalitatea bunurilor menționate mai sus și care aparțin unităților administrativ-teritoriale - se constată că există deosebiri esențiale între diferite categorii de bunuri în ce privește natura și modul lor de administrare, destinația, utilizarea și modul de înstrăinare. În acest sens, unele bunuri servesc tuturor și sunt de o importanță generală (de exemplu: râurile, piețele, drumurile, teatrele, porturile, templele, zidurile cetății),[25] altele sunt bunuri pe care statul și unitățile administrativ-teritoriale le posedă și le administrează ca niște particulari, producându-i venituri pe care le pot înstrăina după regulile dreptului comun și care, în principiu, nu se deosebesc cu nimic de bunurile proprietate privată.[26]

De asemenea, trebuie de menționat că atât pentru legislație, cât și pentru doctrina juridică din Republica Moldova, noțiunea ***domeniu public*** constituie o novațiune care până în prezent, cu anumite excepții[27], nu posedă o fundamentare teoretică și reglementare normativă suficientă. Analiza situației actuale din domeniul reglementării raporturilor patrimoniale ale subiecților de drept public permite a constata că discuțiile în jurul noțiunii de domeniu public sunt foarte utile și prezintă un interes nu numai teoretic, dar mai ales practic, pentru că domeniul public este supus unui regim juridic deosebit de cel aplicabil domeniului privat.

Legiuitorul constituant, din punctul de vedere al determinării sferei proprietății publice, prevede expres că un bun proprietate publică nu se poate afla decât fie în proprietatea statului, fie în cea a unităților administrativ-teritoriale.

Observăm că, criteriul implicit de distincție între bunurile care vor constitui sfera proprietății statului și cele care se vor include în sfera proprietății publice a unităților administrativ-teritoriale îl reprezintă cel al interesului bunului respectiv, adică **interesul public**.

La alin.4 art.127 din Constituția Republica Moldova regăsim folosite următoarele **tehnici** (prevederi): a) determinarea expresă a categoriei bunurilor respective: este vorba despre spațiul aerian, căile de comunicație etc.; b) precizarea genului, urmând să-i revină legiuitorului organic misiunea de a determina specia – nu regăsim înșiruite căile terestre, aeriene, navale etc., or orice mijloc

[25] Berzoianu D. Drept administrativ. București: Universitatea Independentă *Dimitrie Cantemir*. 1992, p.112.

[26] Puținele deosebiri care există în acest sens țin de faptul că bunurile date aparțin unor subiecți speciali, deosebiți: statul și unitățile administrativ-teritoriale. Furdui V. Patrimoniul unităților administrativ-teritoriale în contextul descentralizării și consolidării autonomiei locale. Congresul Autorităților Locale din Moldova (CALM). Chișinău: Editura ARC, 2014, p. 25-26.

[27] A se vedea în acest sens art.471 din Codul Civil al Republicii Moldova modernizat.

7114_ASM_Dezvoltarea cadrului juridic_Partea 2++.indd 147 13.01.2020 11:11:04

care primește destinația de cale de comunicație se circumscrie sferei bunurilor domeniului public; c) folosirea „interesului public" ca și criteriu determinant pentru apartenența la domeniul public: „*apele și pădurile ce pot fi folosite în interes public*"; d) norma de trimitere la o lege organică, prin intermediul căreia să se poată lărgi sfera bunurilor proprietății publice: „*precum și alte bunuri stabilite de lege*". Observăm că art.127 alin.4 din Constituția vorbește doar de lege, fără a preciza despre ce fel de lege este vorba, caracterul organic al acesteia rezultând din coroborarea art.127 alin.4 cu art.72 alin.3 lit.i) din Constituția Republicii Moldova, și anume, prin lege organică se reglementează „*...regimul juridic general al proprietății*".

În baza celor relatate, reținem că textul constituțional nu epuizează sfera bunurilor proprietății publice, enumerarea având caracter exemplificativ și nu limitativ; criteriul generic a fost preferat de legiuitor, deoarece el îngăduie pentru viitor posibilitatea cuprinderii a cât mai multe bunuri, care pot fi considerate ca „specii" și care lărgesc sfera acestor bunuri.

Concluzii

Din moment ce inalienabilitatea bunurilor proprietate publică ar fi prevăzută de Constituție, aceasta ar înseamna că orice lege prin care s-ar înfrânge acest caracter juridic ar fi neconstituțională. Astfel, reafirmăm că inalienabilitatea bunurilor proprietate publică presupune scoaterea acestor bunuri din circuitul civil, ele neputând fi înstrăinate nici prin voința titularului dreptului de proprietate, nici prin voința celui care le deține și le administrează, în sensul larg al termenului, cu posibilitatea integrării acestor bunuri în circuitul civil prin intermediul modalităților îngăduite.

Gheorghe GUȚU, ***doctor în științe administrative, cercetător științific,***

Olga TRETIACOV, ***cercetător științific***

7114_ASM_Dezvoltarea cadrului juridic_Partea 2++.indd 148 13.01.2020 11:11:05